

ביסוד אמונתנו שהאדם אינו רק גוף, אלא יש בו נשמה טהורה, ואחרי פטירת הגוף, הנשמה עולה לשמים ונהנית מזיו השכינה. ואם כן אין המוות אסון סופי. חייבים להתאבל על פטירת קרוב אבל לא בצורה מוגזמת כי אבלות שאין לה סוף היא חיסרון אמונה בנצחיות הנשמה.

אמנם התורה אוסרת לכהן להתקרב למת. המת מקור לטומאה והמתקרב אליו נטמא וכבר לא יכול להתקרב לבית המקדש: "ואל המקדש לא יבוא". לכאורה דווקא הכהן, האיש המייצג עבודת ה' ורוחניות היה צריך להיות נוכח בזמנים אלה? התורה מלמדת כאן שעל אף עונג הנשמה בעולם הבא, עיקר חייו של האדם בעולם הזה, עולם הפעילות והזכויות. אל תהלל את המוות אומרת לנו התורה, תהלל את החיים.

על אף האיסור להיטמא למת מותר ואף מצוה לכהן להיטמא לקרוביו. אבל לא הכהן הגדול.

"על כל נפשות מת לא יבוא, לאביו ולאמו לא יטמא"

ושואלת הגמרא אחרי שאמרנו שהכהן הגדול בניגוד לכהן "על כל נפשות מת לא יבוא", מדוע צריך להוסיף "לאביו ולאמו לא יטמא", ללמדנו אומרת הגמרא לאלה לא יטמא אבל כן יטמא למת מצוה. מת מצוה זה מת שאין לו קוברים, אין לו מי שיטפל בו. אז חייב הכהן הגדול לוותר על הכל על אכילת הקודשים והכניסה למשכן כדי לסייע ולקבור את הגופה.

פרשה זו מלמדת שני שיעורי מוסר חשובים. האיסור להיטמא – קדושת החיים

החובה להיטמא למת מצוה – העזרה והסיוע קודמים להתעלות בקדושה.

שאל דוד בוצ'קו